

[Handelsministeren.]

Opfattelse, at Bankinspektøren kun kan dispensere og kun vil dispensere i saadanne Tilfælde, hvor der er uomtvistelig Sikkerhed.

Jeg har nævnt 2 Eksempler paa saadanne Tilfælde. Naar et af vore almindelige Andelssvineslagterier har en mindre Bank i Provinsen som Bank, maa det være denne Bank tilladt at betjene den paagældende Andelsvirksomhed med Bankinspektørens Samtykke — det skal naturligvis indhentes —, og Kredit til en saadan Andelsvirksomhed kan aldeles ikke, hvad Sikkerheden angaar, sidestilles med det, at en eller anden Forretning har faaet to eller tre eller fire Kautionister for et betydeligt Laan. Det er urimeligt at sammenstille disse to Ting; de har ikke noget med hinanden at gøre. I det ene Tilfælde er der Tale om Hundreder, for ikke at sige Tusinder af Andelshavere, hvoraf maaske en enkelt ejer meget mere end det, den paagældende Bank har givet Kredit for, i alt Fald i adskillige Tilfælde, og der kan ikke være Tale om andet end, at der her er uomtvistelig Sikkerhed; og er der ikke det, siger Bankinspektøren nej. Der kan naturligvis heller ikke være Tale om, at der ikke er uomtvistelig Sikkerhed, hvis Københavns Kommune optager et Laan paa nogle Millioner Kroner i en Bank, selv om den er nok saa lille.

Jeg mener altsaa, at Bestemmelsen i § 12, 3die Stykke, er fyldestgørende; men hvis der i selve Teksten findes et eller andet Udtryk, som kan ombyttes med noget, der er klarere, er jeg selvfølgelig villig til at forhandle derom.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven vilde hævde, at dersom Bankinspektøren i saadanne Tilfælde, som jeg her har nævnt, skønnede forkert, altsaa skønnede, at Engagementet kunde indgaas, og saa dette medførte Tab, eventuelt saadanne Tab, at Sparernes Penge kom i Fare, saa skulde disse Sparere have moralsk Ret til at kræve, at Staten skulde holde dem skadesløse, fordi Statens Bankinspektør har skønnet forkert og derved foranlediget, at Banken har engageret sig ud over sin Evne.

Jeg kan ikke finde noget rimeligt i, at et eventuelt forkert Skøn af Bankinspektøren i dette Tilfælde mere end i alle andre skulde forpligte Staten. Det kan det selvfølgelig ikke. Bankinspektøren udøver sit Skøn efter bedste Evne, men selvfølgelig er det i første Instans Bankens Ledelse, Bankens Direktion, Bankens Bestyrelse, der har Ansvaret for, om de paagældende En-

gagementer er gode eller ikke. Thi Bankinspektøren kommer jo ikke af egen fri Villie og dirigerer Banken til disse Engagementer. Forholdet er, at Bankens Ledelse siger til Bankinspektøren: Vi tror, at dette eller hint Engagement er fuldt ud rigtigt og forsvarligt i enhver Henseende, og saa bliver det paa disses Opfordring og disses anbefaling, at Bankinspektøren giver Tilladelsen. Det kan dog fornuftigvis ikke forpligte ham overfor de paagældende, som har sat deres Penge ind i Banken, selvfølgelig ikke i Tillid til Bankinspektøren, men i Tillid til, at den Ledelse, som Banken har, handler forsvarligt og er evnerig nok til at lede Banken saaledes, at der ikke opstaar Tab.

Saa er der paa ny gjort nogle Bemærkninger om Betimeligheden og Rimeligheden af at paalægge Bankerne at offentliggøre deres Filialers Maanedsbalance, og det er sagt, at naar de store Banker ikke vil have denne Balance offentliggjort, saa er det, fordi de har Interesse i ikke at blotlægge deres Stilling i den paagældende Provinsby; de har ingen Interesse i at vise, hvor stor deres Indlaanskonto er i Forhold til deres Udlaanskonto paa det paagældende Sted.

Jeg er ikke i Stand til at dømme om, hvorvidt det forholder sig saaledes, at de store Banker, altsaa Hovedstadsbankerne i al Almindelighed, har kunnet etablere dette Forhold, at de har en langt større Indlaansmasse ude i Provinsen, end de har Udlaan. Jeg kan ikke dømme derom; jeg ved det ikke. Men det har ikke været mit Skøn under Forhandlingerne med Bankerne om dette Forhold, at det har været denne Side af Sagen, der har været en Hindring for, at vi kunde faa dem til at gaa ind paa at offentliggøre disse Maanedsbalancer; det har været af andre Grunde, de har gjort Indvendinger. Men jeg maa dog skønne, at disse Indvendinger ikke har været af en saadan Art, at der ikke kan være Tale om at paalægge dem at opfylde det Krav, her er stillet om, at de skal offentliggøre Maanedsbalancerne for deres Filialer.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven rejste et helt nyt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om at fritage Henlæggelserne for Skat. Jeg maa sige — hvad for øvrigt det ærede Medlem ogsaa selv forudsatte, at jeg vilde sige —, at dette Spørgsmaal kan vi ikke med nogen Udsigt til godt Resultat drøfte her. Det er et Skattespørgsmaal, og jeg vover ikke at indlade mig paa Drøftelsen af et enkelt Skattespørgsmaal under Forhandlingerne om Banklovforslaget. Jeg